

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z odwołania E. S.
od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L.
o ustalenie stopnia niepełnosprawności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt VIII Ua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w L. na rzecz adwokata I. K. kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 26 marca 2015 r. oddalił apelację wnioskodawczynie E. S. od wyroku Sądu Rejonowego w L., mocą którego oddalono jej odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. z 25 lipca 2013 r., którym uchylono orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. z 17 maja

2013 r. w części dotyczącej symbolu niepełnosprawności –[...] – [...] i wskazano symbole przyczyny niepełnosprawności E. S. : [...], [...] i [...].

Powyższy wyrok odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.). Ponadto skargę kasacyjną oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania: 1/ art. 286 k.p.c.; 2/ art. 232 zdanie drugie k.p.c.; 3/ art. 212 k.p.c. i art. 232 k.p.c.; 4/ art. 233 § 1 k.p.c.; 5/ art. 328 § 2 k.p.c.; 6/ art. 382 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w L. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, a także o zwolnienie odwołującej się od kosztów sądowych w części, tj. od opłaty od skargi kasacyjnej. oraz o przyznanie pełnomocnikowi odwołującej się kosztów niepłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości: art. 286 k.p.c., art. 232 zdanie drugie k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w świetle ustalenia stopnia niepełnosprawności odwołującej się w oparciu o przepisy art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że w ocenie odwołującej się, istnieje konieczność wykładni wymienionych przepisów na gruncie możliwości ich zastosowania w niniejszej sprawie. Dla oceny, czy odwołująca się jest osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, celowe powinno być rozstrzygnięcie o konieczności zastosowania w sprawie art. 286 k.p.c., art. 232 zdanie drugie k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. Rozstrzygnięcie tej kwestii niewątpliwie wykazuje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Kwestia ta nie jest jednolicie postrzegana w orzecznictwie sądów powszechnych, a co więcej, jest to kwestia istotna dla odwołującej się.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Co się tyczy tej przesłanki przesądu, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sadu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4 poz.43 i z dnia 9 czerwca 2008 r.,

II UK 37/08, LEX nr 494133). Oczywiście jest, iż budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sady powszechne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wypada stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przesądu. Stawiając tezę o konieczności wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, autor skargi kasacyjnej ograniczył się do wskazania tychże przepisów, bez generalnego i abstrakcyjnego odniesienia się do ich treści i wyjaśnienia, na czym polegają trudności w dekodowaniu zawartych w nich norm prawnych oraz bez powołania jakichkolwiek przykładów rozbieżności poglądów judykatury w tym zakresie. Nie ulega wątpliwości, że wskazane przepisy art. 286 k.p.c., art. 232 zdanie drugie k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. nie zostały wyłączone w sprawach sądowych o ustalenia stopnia niepełnosprawności, o jakiej mowa w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.). W pytaniu skarżącej o możliwość zastosowania tychże przepisów procesowych w niniejszej sprawie nie sposób dopatrzeć się poważnych problemów interpretacyjnych, których rozstrzygnięcie służyłoby ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów oraz stanowiłoby wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego.

Konkludując: wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przesądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

